

விலை ரூபா 1.50

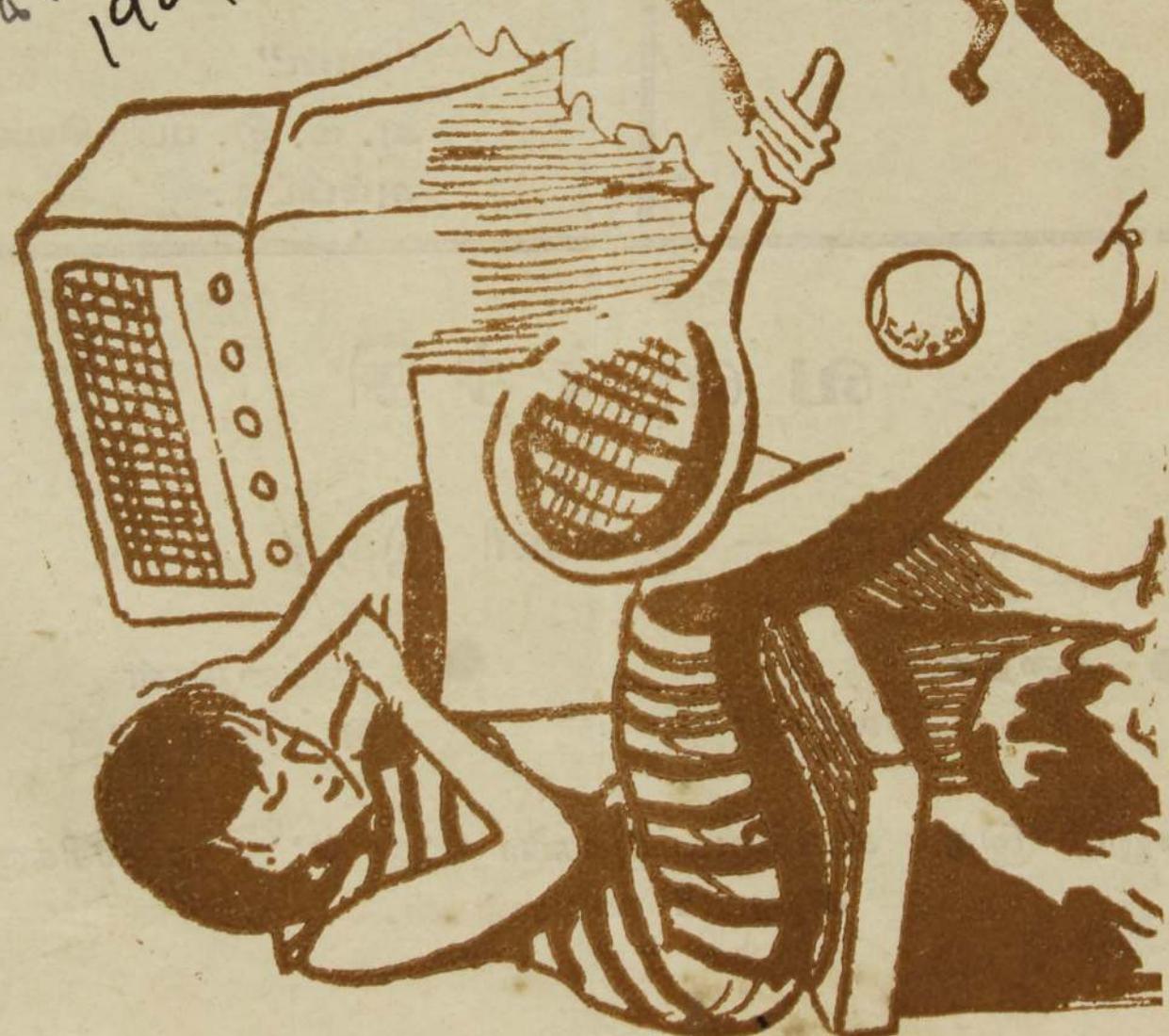
சுமிக்கு தெருக்கள்

மாவட்ட விலை - சுமிக்கு

கிட்டி 60!

மாஞ்சளி
2 மீட்டர்

கிட்டி 63
8/6/82

மலர்: 8 மீ. இதழ்: 3

உள்ளே . . .

	பக்
ஓரு கை ஓசை	3
உணர்வுகளின் . . .	4
நான் புதுக்கவிதை	8
வாசகர் அறிமுகம்	9
ஓருவன் தாயிடம் . . .	10
சலணங்கள் . . .	14
எல்லை	23
சந்திப்புகள்	28
கேள்வி? பதில்!	31
மனித பருவ காலங்கள்	32
வாசகர் பூங்கா	39

ஆசிரியர்:

வீணாசல் பற்றிக் O.M.I.

உதவி:

அலோஸியஸ் ஞேய
செலஸ்ரீன்
பற்றிக்

அமைப்பு:

பேட்றம்

ஆலோசகர்கள்:

விக்ரர் குருஸ் M.A., Ph.D.
ஓஸ்வல்ட் பேத் S.T.L., Ph.D.

முகவரி:

“நான்”

அ. ம. தி. பயிற்சியகம்
ஊமிட்டி.

வ ள ர் ச் சி

ஆடி - ஆவணி இதழ்

● எதைகள்

● கட்டுரைகள்

● கவிதைகள்

● கடிதங்கள்

இன்னும் இதர சுயபடைப்புக்களை “நான்” முகவரிக்கு
அனுப்பி வையுங்கள்.

ஒரு கை

ஒசை

வரும் பதர்களே பரிமளிக்கின்றார்கள் ‘மனிதனுக்கு மனிதன் எதிரி’ என்ற நிலை துளிர்விட, மனித சமுதாயம் தொடர்புகள் அறுந்த நிலையில் அவைப்படுகின்றது. சமுதாயத்துச் சலனங்களான சாதி, சமய, மொழி வேறுபாடுகளை வளர்த்து, சமுதாயத்தைச் சீர்க்குலைப்பதிலே. தொடர்புகளைத் துண்டிப்பதிலே மனிதன் முழுமூச்சாக இயங்கி வருகின்றன.

ஒரு கை தனியாக ஒசையை எழுப்பாது. இரண்டு கைகளையும் ஒன்று சேர்த்துத் தட்டும்போதுதான் சத்தம் வரும். தொடர்புகள் தொடர்க்கதையாக, உறவுகள் நிறைவுகளாக தனியன்கள் ஒன்றுகூட வேண்டும்; ஒருமைப் பாட்டை வளர்க்க, சமுதாயச் சுபீட்சத்தை உருப்படுத்த ஒவ்வொருவரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். அப்பொழுது சமுதாயத்தில் இனிய ஒசை ஒலிக்கும்.

“ஒரு மனிதன் ஒரு செயலைச் செய்யவேண்டாமென்று நீக்கருதினால் அதைப்பற்றி அவனை அதிகமாகப் பேசும் படி செய். ஏனெனில் மனிதர்கள் எவ்வளவு அதிகமாகப் பேசுகின்றார்களோ அந்த அளவுக்கு அவர்கள் செய்வதில்லை” என்கின்றார்கார்லைஸ். இன்று, எமது சமுதாயத்தில் அளவுக்கதிகமாக தேவையில்லாது அலம்புகின்ற வர்கள் தாம் அதிகரித்துவருகின்றார்கள். பயனில்லாத பேச்சுக்களால் சமுதாயத்தை நச்சுப்படுத்தி

— ஆசிரியர்

உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டில் சமுகத் தொடர்புகள்

உணர்வின் அடிப்படையிலேயே சமுதாய தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. ஒன்றை ஆக்கவும் அழிக்கவும் உணர்வுகளே செயல்பட வேண்டும். கருத்துக்கள் யாவும் மனித உணர்வின் வெளிப்பாடுகள். கருத்தை வெளிப்படுத்தும் இயல்பு மொழிக்கு மாத்திரமல்ல உடலின் அசைவு முகபாவணை என்பதற்றிலும் தங்கியுள்ளது. இவை யாவும் சமுதாய தொடர்புகளின் மையக்கருவாக காணப்படுகிறது.

சமுதாய தொடர்புகளின் ஆதியும் அந்தமும் எங்கு தோன்றி எங்கு முடிவடைகிறது என்பது ஒருவராலும் தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை. ஆயினும் இதன் ஆரம்பம் உறவின் அடிப்படையில் கட்டி எழுப்பப்பட்டதாக தோன்றுகிறது. அதாவது மனித மனதில் அந்தரங்கமாக எழும் எண்ணங்கள் அதில் தோன்றும் விம்பங்கள் (விருப்பு

வெறுப்புகள்) மனித உறவின் அனுபவங்களை உள்ளோக்கியே அறியப்படுகின்றது. சில வேளை சிலருக்கு இது முரண்பட்ட செயற்பாடாக தோன்ற இடமுண்டு.

மொழியானது மனித தொடர்புகளுக்கு ஊடகமாக தொழில்படுகிறது. ஒருவர் தனது கருத்தை பிறருக்கு புலப்படுத்தவும் பிறரது கருத்தை தாம்புரிந்து கொள்ளவும் மொழிபயன்படுகிறது. அதாவது மனித சிந்தனையின் வெளிப்பாட்டு வாகனமே மொழி. ஆனால் இது உள்ளீதியில் வெவ்வேறுபட்ட உளவெளிப்பாடுகளைத் தரக்கூடியது. உதாரணமாக ‘அம்மா’ என்ற சொல்லை உச்சரிக்கும்போது அது ஒரு சிலருக்கு அன்பு, கனிவு, மகிழ்ச்சி, தயவு போன்ற எண்ணக் கருக்களையும் சிலருக்கு கோபம், ஆத்திரம் போன்ற எண்ணக்

கருக்களையும் கொடுக்கும். ஏனெனில் ‘அம்மா’ என்ற சொல் ஒருவனது உணர்வின் அடிப்படையில் எழுந்த முதல் அனுபவமே. இத்தகைய மாறுபட்ட உணர்வுகள் இல்லாவிட்டால் மோதல்கள் இல்லாது போய்விடும். மோதல்கள் இல்லாவிட்டால் உண்மை என்ற ஒன்று அறியப்படாமல் போய்விடும். மாறுபட்ட உணர்ச்சிகள் இருக்கும்போது சமுதாயங்கள் பேசமுனைகின்றன. ஆனால் அவை பேசும்போதுதான் அதனது பலவீனம் தென்படுகிறது. இங்கு இவை எவ்வளவு தூரம் பலவீனமாக இருக்கின்றதோ அவ்வளவு தூரம் பலமான ஆயுதமாக இருக்கும். ஏனெனில் எமது பலவீனத்தை அறிந்து கொண்டால் எமது ‘பலம்’ த்தை அறிந்து கொள்ளலாம்தானே?

எமது பலவீனம் அறியப்பட்டு பலம் தெரிந்தபின் ஒரு தனிமனிதனை அல்லது ஒரு சமுதாயத்தின் அடிமை கொள்கிற காரியம் ஒரு கொடுரமான (மனிதாபிமானமற்ற) செயலாகும். அதே நேரத்தில் இங்கு

ஆக்கிரமித்த சமுதாயமானது ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட சமுதாயத்தைவிட கூடிய இன்பத்தை அடைகிறதா என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். பலாத்காரப் படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தை விட பலாத்காரப்படுத்திய சமுதாயம் (இங்கு தனி மனிதர்களையும் குறிப்பிடலாம்) உள்ளிடாக இச்செயல் பாட்டினால் கூடிய துன்பத்தை இழைத்து விடுகிறது. தாம் செய்த செயலின் தன்மை அவர்களுக்கு (அது குற்றமாய் இருந்தால்) குற்ற உணர்ச்சியை அளிப்பதனால் தொடர்ந்து அஞ்ச வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இந்த உணர்வு இவர்களை மேலும் மேலும் இச்செயலை செய்வதற்கு தூண்டுகிறது இங்கு பலாத்காரம் செய்த சமுதாயம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தால் அது தன்னைத்தானே திருப்திப் படுத்தும் செயற்பாடாகும்.

அத்துடன் பலாத்காரம் மூலம் ஒருவனை அடிமைப் படுத்தும் செயல்கள் யாவையுமே கொடுமை, பாவம் என்று உபதேசிக்

கிறவர்கள்கூட கருத்து ரீதி யில் சமுதாயத்தின் எண் ணங்களை உணர்ச்சி வெளிப் பாடுகளை அழிக்கிற காரி யத்தில் மூர்க்கத்தனமாக ஈடுபடக்கூடாது. அதே நேரத்தில் இதை விட்டு ஒடி விடுவதும் தனது நியாய உணர்வை மாத் திரமே காட்டுகிறது ஆகவே சமுதாயங்களிடையே (தனி மனிதனையும்கூட) அதனது தொடர்புகளை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கும் சிந்தனையாளர்கள் அறிஞர்கள் அல்லது தனிமனித ர்களாயினும் இவை யாவற்றையும் சொந்த வாழ்வில் சுயதர்ம மாக கொள்கின்ற தன்மை வேண்டும்.

ஓவ்வொரு சமுதாய குழுக்களும் உலகம் நம் முடையது என்றும் நாம் மற்றவர்களுக்காகவும் மற்ற வர்கள் எமக்காகவும் என்ற தெளிந்த வரையறையை கொள்ள வேண்டும்.

தொடர்புகள் வலுப் பெற ஓவ்வொரு மனித னும் தெளிந்த சிந்தனையோடு ஓவ்வொறு காரியத் தையும் உற்று நோக்கல் வேண்டும்

அழகு இருப்பது அனுப

விப்பதற்காக. அனுபவிப் பவர்கள் இல்லாதபோது அழகு இருந்து பயனில்லை. இதுவே உலக வாழ்வின் அடிப்படைத் தத்துவம்.

நாம் அழகாக இருக்கும் போது மற்றவர்கள் ரசிகர்களாக இருக்கவேண்டும். மற்றவர்கள் அழகாக இருக்கும்போது நாம் ரசிகர்களாக இருக்க வேண்டும். மற்றொரு வகையில் கூறுவதாயின் நாம் ரசிகர்களாகவும் ரசிக்கப்படும் பொருட்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

பிறரின் வளர்ச்சியில் நாம், வளர்ச்சி பெற வேண்டும். நமது வளர்ச்சியில் பிறரை வளர்ச்சி பெறச் செய்ய வேண்டும்.

அதே நேரத்தில் நாம் இன்பமாக வாழ்வது ஒரு வகையில் அது எமது உரிமை. மற்றொரு வகையில் மற்றவர்களுக்காக அது நமது கடமை. முக்கியமான இடங்களில் இந்த உரிமையே கடமையாக செயல்பட வேண்டும். இந்த வகையில் நாம் இன்பமாக இருப்பது மற்றவர்கள் மகிழ்ச்சி அடையவே.

மற்றவர்கள் இன்பமாக மீம் என்பதை மட்டும்
 இருப்பதில் தான் நாம் நாம் மறந்துவிடுவதா?
 மகிழ்ச்சி அடைய வேண்

— J. S. ஜீவனதாஸ் பெர்னந்து
 புனித வளன் குருமடம்
 கொழும்புத்துறை

உசாத்துஜீ நூல்கள்: — ஜெயகாந்தனின் முன்னுரைகள்
 கண்ணதாசனின் அர்த்தமுள்ள இந்து மதம் 1ம் பாகம்

மாதிரி சந்தாப் படிவம்

பெயர்:

விலாசம்:

ஓருவருட “நான்” சந்தாவாக ரூபா 10/- ஐ காசுக் கட்டளை / தபால் கட்டளை / காசோலை மூலம் இத்தால் அனுப்புகின்றேன்,

திகதி..... கையொப்பம்

குறிப்பு: பணம் பெறுபவர் பெயர்: “நான்” ஆசிரியர்.
 பணம் பெறும் தபாற்கந்தோர்: அம்பிட்டி.

க. முருகவேல் —

நான்

— புதுக்கவிதை

நானே என்னை அறிந்ததாய் இல்லை

○

என் முதுகின், முகத்தின்,
தலையின் கழுத்தின் இரசாயனங்கள்
என் கட்பல வீச்சுக்குள் இல்லை . . .
விம்பங்களும் புகைப்படங்களும் பூரணமாய் இல்லை . . .
வலத்தை வலமாகவும், இடத்தை இடமாகவும்
என்னை நானாகவும் காட்ட
விஞ்ஞானமும் இன்னும் வளர்ந்ததாய் இல்லை . . .
என் இரசாயனங்கள்கூட எனக்கே தெரியாமல்!

○

போகட்டும் —

என் பெளதீகை இயக்கங்கள்தானும்
எனக்குப் புரியக்கூடாதா?
மனத்தில் ஒரு நானை
அறிவில் ஒரு நானை
எனக்குள் இரு ‘நான்’கள்
ரத்தமின்றி சத்தமின்றி நித்தமும் சண்டையிட்டபடி.

அறிவு நான் வெற்றிபெற்றால்
துவைத்துப் பிழிந்த வேதனையில், மனம்;
மனநான் வெற்றி பெற்றால்
இருண்டுபோய்க் கலங்கிச் செயலற்று, அறிவு.
இரண்டு நான்களையும் சமாளித்துக்கொண்டு
இருதலையானைய், நான்,
என் பெளதீகங்களைப் புரியாமல் . . .

○

அதுவும் போகட்டும் —

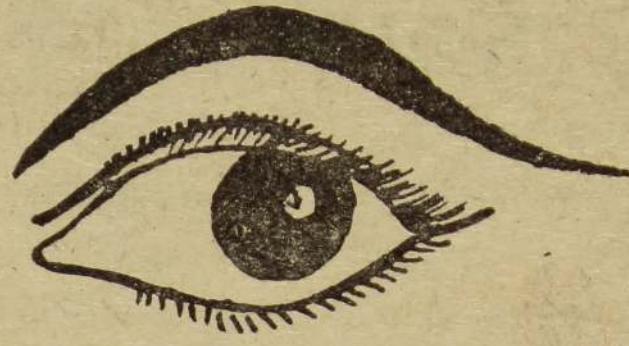
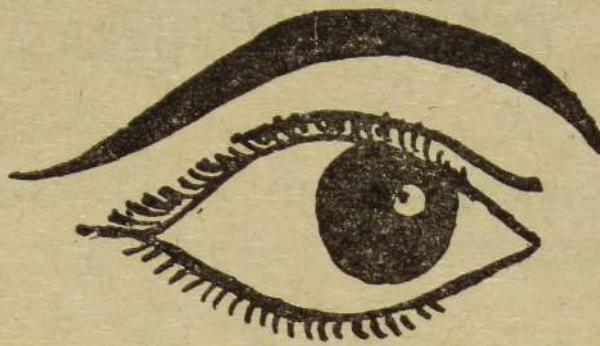
எனது உயிரியற் பரிமாணங்கள்தானும் . . .

○

ஆக —

இரசாயனமாய், பெளதீகமாய், உயிரியலாய்,
நானே என்னை அறிந்ததாய் இல்லை.

வாசகர் அறிமுகம்

பெயர்: S. J. காவிரியேஸ் — ஊர்: கிளி எநாச்சி — வயது: 25

கிளி நகரில் இருந்து யாழ் நகர் வந்து: “நான்” குழுவினர் ஷழங்கிய கருத்தரங்கில் பங்கு கொண்ட என்னை “நான்” நீயாக நீ ‘நான்’(ஞக) செய்தாயே உன் வலிமைதான் என்னே. நீ ஆள் மயக்கியோ என்ற பயமொருபுறம். நீ கொடுத்த பொருள் விளக்கம் மறுபுறம், உன்னைப்புகழ்வதா, போற்றுவதா என்ற மயக்கம் ஒருபுறம். இன் நிலையில் உன்னை யாழ் மறைக்கல்வி நிலைய மேசையில் கண்டேன் நீ எப்படிப் பட்டவன் என்று அறிய, ஆராய உன் பெற்றேரின் அனுமதியுடன் உன்னை என் இரு கரங்களாலும் பற்றிப் பிடித்து விரித்துப் பார்க்கவே கிடைத்தது நீர்க்குமிழி அதில்—: கடல் நடுவே ஓடவிடப்பட்டக் காகிதக் கப்பல் இலகுவில் அதன் உருவை இழந்து விடும். மழை நீரில் நனைய விடப்பட்ட மணல் வீடோ எளிதில் கரைந்து விடும். இவ்வரிசையில் மனித வாழ்க்கையோ நீர்க்குமிழிக்கு ஒப்பாகிறது. நீர்க்குமிழி நிலைத்து நிற்பது ஒரு சில நிமிடங்களே. மனித வாழ்க்கையும் நிலையில்லாததுதான். இவ்வசனங்களை வாசிக்கவே திடையென மஹாப்பொல அதிர்ஷ்ட ஸாபச் சீட்டே நீணவுக்கு வந்தது. இரண்டு ரூபாய் செலவு செய்தால் இல்வாழ்வு நடத்த இரண்டரை இலட்சம். ஆனால் இங்கு ‘நானே’ உனக்கு ஒரு ரூபாய் செலவு செய்தால் ஆன்ம வாழ்வுக்குத் தேவையான இரண்டரை இலட்சம். வேறு எதுவிதச் சிந்தனையும் இன்றி ஒரு ரூபாவைக் கொடுத்து உன்னை என் உயிர்க் காதலியாக ஏற்றுக் கொண்டேன். நீ என்னை விட்டுப் பிரிய மாட்டாய் எட்டுத் திசையும் உன் புகழ் ஒங்கட்டும்.

சிறுகதை

ஒருவன் தாயிடம் வளர்கிறன்

— “பரந்தன் கலைப்புஸ்பா” —

“வீட்டிலையும் இன்றைக்கு ஒன்றும் சமைக்கேல்லை. ஆனாலும், அது அம்மாவுக்கும் தம்பி, தங்கச்சிக்கும் தெரியக்கூடாது. சிலவேளை அதுகள் வீட்டுக்கு வந்தாலும் வந்திடுவினம். நானே போனால், அங்க தேத்தண் ணியும் குடிச்சிப் போட்டு, சத்தமில்லாமல் வீடு வந்து படுத்து நித்திரை கொள்ளலாம்.

மனதினுள் எண்ணிக்கொண்டவனுக, கால் நடையாகவே நடந்து வந்து, தனது வீட்டிலிருந்து ஐந்தாவது ஒழுங்கையினுட் புகுந்து, 4வது வீட்டினருகில் வந்து நின்று படலையையும் திறந்தான் ரேபட். அவனுக்குள் சந்தேகம் பிறந்தது. ஒரு வேளை, அம்மா, தம்பி தங்கைகள் வீட்டில் இல்லையோ? விளக்கும் கொளுத்தாமல் இருட்டாகக் கிடக்குது.

வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றவனை, “வாங்கோ பெரியண்ணே”, என்று குரல் கொடுத்து அழைத்தாள் தங்கை மேரி.

“என்ன மேரி! அம்மா எங்கே? விளக்குக் கொழுத்தாமல், இருட்டுக்கை இருந்து என்ன செய்கிறீயன்? தம்பி எங்கை போனவன்?

கேள்விகளை அடுக்கினால் ரேபட். அவனுடைய கேள்விகட்கு விடை சொல்வது போல், முற்றத்தின் மெல்லிய ஒளியில், அவன் அம்மாவும், தம்பி ஜோன்சனும் நின்றனர். அம்மா சொன்னாள்:

“நீ இருட்டுக்கை இருக்கிறம் என்கிறேய்! இருட்டையே இறைவன் சொந்தமாக்கித் தந்த பிறகு வேற என்ன வேண்டிக்கிடக்குது. நீயும் இப்ப

இரண்டு நாளாக இங்கை வரேல்லை. ஆனால், நாங்களும் இந்த இரண்டாணும் ஒன்றுமே சாப்பிடவும் இல்லை. வெறும் தேத் தண்ணிச் சாயத்தோடை வயிறு நிரப்பிக் கொண்டு காலம் தள்ளுகிறம்”

அம்மாவின் வார்த்தைகளில் ஏதோ ஒருவித வெறுப்புத் தெரிந்ததை உணர்ந்து கொண்டான் ரேபட். ஆனாலும், அதை அந்த நிமிடமே கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அம்மாவின் வெறுப்பைக் கூட்டிக் கொள்ள விரும்பாதவாகை தானும் தேநீரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, மெதுவாக குசினியினுட் புகுந்தான். அங்கே விறகு இருக்கவில்லை. அம்மா! இந்த அடுப்பை மூட்டி, எனக்கும் கொஞ்சம் தேத் தண்ணி போட்டுத் தாருங் கோ! நான் வேலை முடிஞ்சி வந்தனேன். நீங்கள் என்ன பாடோ?... என்று பார்த்துக் கொண்டு போவம் என்று வந்தனேன்...”

ரேபட் மேலும் தொடங்கி விடுவான், என்று பயந்தவாக, அம்மா அடுக்களையினுட் புகுந்து, அடுப்பை மூட்டியபோது, ரேபட்டின்

நாசியினுள் ஏருக்களை விற குப் புகை புகுந்து ‘களிநடனம்’ புரிந்தது எதையோ எண்ணிக் கொண்டவாகை, குசினியினுட் புகுந்து பார்த்தவன், அடுப்பினுள்ளிருந்து எரிந்த சுள்ளிகளைக் கண்டு சகிக்க முடியாத வகை, கோடாலியைத் தூக்கிக் கொண்டு, விறகுக் கொத்தும்வட்டையடிக்கல்சிசன்று தன்னால் இயன்றவரை கொத்தினான்.

அவனுக்குள் களைப்பு, இளைத்து, பெருமுச்சாக வெளிவந்தது. கொத்திய விறகுடன், வந்தபோது அம்மா வெறும் சாயத் தண்ணியை கைகளில் கொடுத்தாள். வாங்கிக் குடித்தான் ரேபட். சினி இருக்கவில்லை.

‘ஏனம்மா? தம்பி வேலைக் குப் போகேல்லையா? சினி இல்லாமல் இருக்கிறியல்’

‘போனவன்தான் தம்பி, ஏதோ கடன் இருந்து காசு குடுக்க வேணுமென்று குடுத்துப் போட்டானேம்’, அம்மாவின் குரலில் ஒரு வித சோகம் ததும்பிக் கிடந்ததை நன்கு அறிந்து கொண்டான் ரேபட்.

இதே வோளை, வீட்டினுள் ஜோன்சன் தன்னை அழகு படுத்தி முடித்துவிட்டு, டோச் விளக்கின் உதவியுடன் ஒருமுறை, இருமுறை கண்ணுடியைப் பார்த்து விட்டு போவதற்கு ஆயத் தமாக வெளியே வந்தவன்

“அம்மா! அன்னை! தங்கச்சி நான் போயிட்டு வாறன்” என்றபோது, ரூபட் குரல் கொடுத்து மறித்தான்.

“எங்கை போருய்?”

“என்ற சிநேகிதப் பொடியனுக்குக் கல்யாணம். அதுக்குப் போறன். கல்யாண வீட்டுக்கு வெறுங்கையோடையே போறது?

அதுதான் வீட்டுக்கும் காசு கொடுக்கேல்லை”

“நீயும் வீட்டிலை சாப்பிட வேண்டியவன்தானே! நீ மட்டும் பசி இல்லாமல், பட்டினி கிடக்கப் போறியே? நீ தான் பட்டினி என்றாலும், என்ற தாயையும் தங்கச்சியையும் பட்டினி போட்டு பசியில் துடிக்க வைக்க உனக்கு எப்படி மனம் வந்தது?”

அம்மாவுக்கு என்னவோ

செய்தது. தலை சுற்றிக் கொண்டு வந்தமாதிரித் தென்படவே, மெதுவாகக் கீழே இருந்து விட்டாள்.

ரூபட்டின் கேள்விகளுக்குப் பதிலாய் ஜோன்சனின் வாயிலிருந்து சொல்லம்பு பாய்ந்தது.

“இஞ்சேர்! பெரிய கதை கதைக்கிற நீ, கல்யாணம் செய்யாமல் உன்ற ஆசை களை அடக்கிக் கொண்டு, தாயைத், தங்கையைப் பாதுகாத்திருக்க வேணும், முடிஞ்சால் இனியும் கொண்டுபோவன். என்னை ஏன் எதிர்பார்க்கிறாய்? என்னிட்டை அவயலுக்கு உணவு கொடுக்கிற அளவுக்கு வசதியில்லை. ஏன் தெரியுமே? நானும் வாழ வேண்டியவன்! வளரவேண் டியவன் . . .”

“டேய்! பெற்ற தாயிடம் இருந்து வளர்வதைவிட வேறு எங்கையடா உன்னால் வளர முடியும்?”

“ஏன்? நீ . . . உன்ற மனை வியின்ர கையாலை வாங்கிச் சுவைத்து சாப்பிட்டு வளரேஸ்லையே? இப்ப. . நானும் அப்பிடி வளரப்போறன்”

ஆவேசமாக, ஜோன் அடிக்க
கைகளை ஓங்கிய ரூபத்
டின் கைகளைத் தடுத்தாள்
மேரி.

ரூபத்டின் சிந்தனை கிளர்ந்
தது.

“ஓ..... அவன் வளர்ந்து
விட்டான். ஆனால் நான்
இன்னும் வளர வேண்டிய

வன். அதுவும் அம்மாவின்ர
பாசத்தோட, தங்கை என்
கிற அன்பு உறவோட,
என்னுடைய வாழ்வின்
துணையோட நான் வளர
வேண்டும்”. தாய், தங்கை
யுடன் தனது வீட்டுக்கு
நடந்தான் ரூபத்!

(முற்றும்)

கருத்துக் குவியல் 21

- 1 உள வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத காரணிகள் எவை?
 - 2 இதனை வழிப்படுத்த வேண்டியவர்கள் யார்?
 - 3 “நாம்” இன் சமுதாய வளர்ச்சியின் அடிப்படையே “நான்”. இது பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?
 - 4 கட்டுப்பாடுகள் உளவளர்ச்சிக்கு அவசியமில்லாத வையா?
 - 5 சமுதாய ஈடுபாடுகள் இல்லாமல் தனிமனிதன் வளருவானு?
 - 6 வளர்ச்சி பற்றிய உங்கள் தனிப்பட்ட கருத்துக்கள் என்ன?
- அன்பு வாசக நேயர்களே இவைபற்றிய உங்கள் கருத்துக்களை 20-6-82க்கு முன்னர் தயவு செய்து அனுப்பி வையுங்கள்.

கறிப்பு:— கருத்துக் குவியலை 20க்கு ஆக்கங்களை அனுப்பிய அனைவர்க்கும் நன்றி.
அவை எமது எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்ப அமையாததால் பிரசுரிக்கப்படவில்லை.

ஆ—ர்.

— சிறுகதை —

சலனங்கள்

இனி

இல்லை!

— எஸ். ஸ்ரீரஞ்சனி

“தியாகம் என்ற திரையின் பின் நீ நாடகமாடுவதைவிட எம்மைக் கொன்றிருக்கலாமே! உன்னையாராவது திருமணம் செய்யவேண்டாம் என்று சொன்னேமோ? ஏதோ தத்துவம் பேசி ஒரு உண்மைவாழ்வு வாழ்வதைவிட்டு பெரிதாக சுகங்களை துறந்தவள் போல நடந்து விட்டு . . . இப்போ நீ நடக்கும் விதம் . . . சீனக்கு சொல்லவே நாகூசுகிறது! அவருக்கு அலுவலகத்திற்கு போகக்கூட வெட்கமாக இருக்கிறதாம்! எமது உறவு உனக்கு தேவையா அல்லது அந்த சீலனுடைய பழக்கம் உனக்கு தேவையா என இரண்டில் ஒன்றை முடிவு செய்து கொள் . . . நான்

உன்னிடம் உபசாரம் பேற வரவில்லை, நேற்றுக்கூட அந்த சீலனுடன் எங்கோசுற்றிப் போட்டு வந்தாயாமே . . . !”

மாலா பேசிவிட்டுச் சென்ற ஓவ்வொரு சொல்லும் அவளின் செவிப்பறையில் வந்து முட்டிமோதி மீண்டும் மீண்டும் சிதறி வெடித்தன. எவ்வளவு சுலபமாக சொல்லிவிட்டுப்போய் விட்டாள்! சென்ற கிழமை வந்திருந்ததம்பியும் இதைத்தான் கேட்டுவிட்டுச் சென்றிருந்தான். ஒரு சொல் குரல் நாணின் அதிர்வால், நாக்கின் அசைவால் சுலபமாக ஒலியாக்கப்பட்டுவிடலாம்! ஆனால் அது உடலில் குறித்த இடத்தில் எனகுறிப்பிட முடியாதுள்ள மென்மையான மனதை, எப்படியெல்லாம் உடைத்து விடுகிறது என்பதை எத்தனைபேர் உணர்ந்து பேசுகிறார்கள்? சீலனுடன் எவ்வளவு உண்மையாக, அன்பாக பழகுகிறார்கள் என்பது அவளின் இதயத்திற்கு மட்டும் புரியகூடிய விடயம். சமுதாயத்தின் கீழ்த்தரமான பார்வையில் அது தவறானதாக இருக்கலாம்.

ஆனால் அது அவளை பொறுத்தளவில் வரையறை களை தாண்டியதாகப்பட வில்லை. தன்னந்தனியே யிருந்து சமைத்து சாப் பிட்டு அலுத்துப்போகும் மனதிற்கு கல்லூரியில் கழி யும் பொழுது கள் போக, வீட்டுத் தோட்டத்தில் மலர்வன், கனிவனவற்றின் அழகை ரசிக்கும் நேரங்கள் தவிர மிகுதி நேரம் முழு வதும் அவருக்கு பூதாகரமா னவைதான். எப்பவேனும் செய்யும் நல்ல உணவை பங்கிட்டு கொள்வதில், சீலனின் அறிவுசார் விவா தங்களைக் கேட்பதில், அந்த முன் நெற்றியில் புரண்டு விளையாடும் சுருண்ட கேசத்தை அலட்சியமாக ஒதுக்கியபடி குழந்தைப் பிள்ளைமாதுரி கள்ளங் கபடமற்று சிரிக்கும் அழகை ரசிப்பதில் ஒரு நிறை வை அவள் தேட முயற சித்தாள். தான் வாழ்வை சந்தோ மயமாக்கிக் காட்டட்டுமா என சவால் விடுவதுபோல எந்நேரமும் கலகலப்பாய் சிரித்தபடி யிருக்கும் சீலனின் சுபாவம் அவளை கவர்ந்தது என்றால் அது துணைதேடும் நோக்கில் அல்ல! தான் ஏகாந்த

மான, வெறுமைப் பொழு துகளை — மாற்றுவதற்காகத் தான்! அன்றும் சமுதாயப் பணிமன்றக் கூடத்திற்கு சென்று திரும்பிவரும் போது தற்செயலாகத்தான் அவரைச் சந்தித்தாள் ஆனால் அதற்கு இந்த சமுதாயம் கொடுத்துவிட்ட அர்த்தங்களோ விரசம் நிறைந்தவை. “ஆண்ட வனே ஏன் என்னை இப்ப படிச் சோதித்து விளையாடு கிறுய்” என்ற மனக் குழு றலின் விளைவாய் கண்ணீர் தான் தாரைதாரையாக வந்தது. சிறு பிள்ளைகளாய் இருந்தபோதுகூட அவள் அவர்களை எவ்வளவு கெளர வயாக அணுகினால்! ஆனால் இன்றே! நினைவுகள் பின் ஞேக்கிச் சென்று அவள் மனதில் வெவ்வேறு ராகங் களை எழுப்பின:

ரவி பிறந்ததும் தன் பாரம் நீங்கிவிட்டது என தாயும் ரவிக்கு 8 வயது முடியும் வரை காத்திருந்து “உனக்கு திருமணம் செய்து பார்த்து மகிழ் வேண்டிய இந்த நேரத்தில் உன்மீது பொறுப்புக்களை கமத்தும் பாவியாகிவிட்டேனே”

என அரட்டியபடி நிம்மதி யில்லாமல் தந்தையும் மறைந்துவிட எடுத்த பொறுப்புகளை சீராக நடந்த அவளுக்கு ஆசிரியைத் தொழில் கை கொடுத்தது. ஆண்டவனின் கருணைக்கு நன்றியாக இருக்க. “அக்கா, அக்கா” என வளையவரும் அவர்களை சலிப்பின்றி கவனித்தாள் அவள். காலையில் எல்லா வேலைகளையும் முடித்துக் கொண்டு பெட்காப்பியுடன் அவர்களை எழுப்பத் தொடங்கியவள் படிப்படியாக நன்னெறியில் பயிற்றுவித்தாள். ஆனால் அன்றோரு நாள் தான் பெற்றோரின் ஸ்தான மகிழ்ச்சையையும், பெரும்மையையும் அவளால் நன்குணர முடிந்தது.

12 வயதான ரவி 14 வயதான மாலாவை “ஓ! நீ பெரிய ஆள் தானாடி, உன்னைப் பற்றி தெரியாதா? முதலில் உன்னைத் திருத்து-எப்ப தொடக்கம் அவனுக்கு கடிதம் எழுதுகிறோய்” என மிரட்டக்கூடிய அளவிற்கு விடயம் பெருத்து விட்டகோ என வெவை வெலத்துப் போனவள், “மாலா தனக்கு விருப்பமில்லை, அவன் தான் பலாத்

கரமாக தந்தவன்” எனக்கூறி கடிதத்தை கிழித் தெறியும் வரை தெறிய வில்லை திகைத்தே போனால். அடுத்தவர் பிழையை எனக்கு சொல்லுங்கள், சண்டையிடாதீர்கள்’ என சமாதானம் செய்து மாலாவிடம் “மாலு! பெண்ணை கப் பிறந்தவர்கள் நெருப்பின் மீது நடப்பதைப் போல வாழ்வுப் பாதையில் அடி எடுத்து வைக்க வேண்டுமெம்மா; இந்தச் சுறிய வயதில் வாழ்க்கையின் விசித்திரக் கோலங்களோ, விபரீத விளைவுகளோ உனக்குப் புரியாது. நீ குற்றவாளியாக இல்லாவிட்டாலும் சமூகம் உன்நடத்தையைப் பற்றி தப்புக் கணக்கு போட்டுவிட்டால் போதும் - ஏழைகளான நம்மீது நிரந்தரச்சாறையை ஏற்படுத்திவிடும். பெற்றோர் இல்லாததால் பிள்ளைகள் நெறி பிறழ்ந்து விட்டார்கள் என மற்றவர்கள் கூறினால் என்னால் தாங்க முடியுமா?” என்று எவ்வளவு அன்பாக அன்று கூறி ஆறுதல் படுத்தியதை நினைத்துக்கொண்டாள்.

கால ஓட்டத்தில் பொது

விடயங்கள், அறிய வேண்டிய கருத்துக்கள் யாவற றையும் சம்பாஷணையில் அடுக்கி பரந்த அறிவும், திடமான மனமும் கொண்டவர்களாய் மலர்வித்ததன் விளைவாக ஒரு நாள் ரவி, “எந்த ஆனுமே, தனக்கு மனைவியாகப் போகின்ற வள் பரிபூரணமானவளாய் இருக்க வேண்டுமென்றே எதிர்பார்க்கின்றான். ஏன் அக்கா நீ ஒரு ஆசிரியை தானே! நீ அடிக்கடி ஒரு பிள்ளைக்கு கிட்டப்போய் அவதானிக்கிறுய் என்றால் நிச்சயம் அப்பிள்ளை உன் அபிமானத்துக்குரிய, திறமைக்க பிள்ளையாகவா இருக்க வேண்டும்? அவள் என்ன செய்கிறாரோ என்ற சந்தேகத்திலும் நோட்ட மிடலாம் தானே! அங்குமாதிரித்தான் — அந் நேரத்தில் அனுதாபம், ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்பு ஏமாற்றமான தாய் ஏற்படும் ஒரு வித வெறுப்பு போன்ற உணர் வுக்ஞான் தான் அடக்கமற்ற நடத்தையுள்ள, கவர்ச்சியாய் உடை அனி வதுதான் ஆண்களைக் கவர வழி என நடமாடும் பெண்களை நெருங்குகின்ற னர். அவர்களின் மனதில் நிச்சயம் அசட்டைதான்

நிரம்பியிருக்கும்” கூறி யதை நினைத்து பெருமைப் பட்டு புளங்காகிதமடைந்த பொழுதுகள் யாவும் மறக்கப்பட முடியாதவை.

சிறு பிள்ளைகளாய் இருந்தாலும் அவர்களுக்கென ஒரு மனம், ஒரு கெளரவம் இருக்கிறது, அது நசுக்கப் பட்டு விடக்கூடாது என்ற பரிதவிப்பில் எவ்வளவு பண்பாக நடந்தவருக்கு இப்போ கிடைக்கும் பரிசுகளை நினைக்க என் வாழ்வு நானும் வாழவேண்டுமா எதற்காக வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணங்களே மேல் ஒங்கின. நியூற்ற னின் பெளதீக விதியான 3ம் விதி கூறுவதுபோல, “எந்தத் தாக்கத்திற்கும் சமமும் எதிருமான மறுதாக்கம் வரும்”; தன்னை தான் கண் போல வளர்த் தவர்கள் கலங்களிடமாட்டார்கள் என்றே எதிர்பார்த்தாள். ஆனாலும் பந்தை சுவரில் ஏறிந்தால் தானே திரும்பி ஏறிந்தவானிடம் அதே வேகத்தில் திரும்பி வருகிறது. ஆனால் சேற்றில் ஏறிந்தாரோ சேறுதானே நம்மிடம் திருப்பி வரும் — அதுபோல அவள் ஏறிந்த அந்த அங்கு பந்து

எறியப்படக்கூடாத இடத்
 திற்கு எறியப்பட்டுவிட
 டதா? உலகிலேயே உள்
 ளத்துக்கு, உயிருக்கு என
 கிடைக்கும் ஒரே ஒரு
 வரப்பிரசாதம் அன்பான
 இதயங்களின் பழக்கம்
 தானே! அன்பு வார்த்தை
 கள்தானே! தனக்காக
 மனைவி வீட்டில் சாப்பிடா
 மல் காத்திருப்பாளே என்ற
 உணர்வு ஒன்றுதானே
 மனச்சாட்சியுள்ள ஒரு
 கணவனை நேரத்திற்கு
 வீடு திரும்ப செய்கிறது.
 தான் சமைப்பதை, அன்பு
 டன் பரிமாறுவதை ரசித்து
 சாப்பிட அந்த அன்பு
 மழையில் நன்றாக போக
 கணவர் வரப்போகின்றாரே
 என்ற துடிப்புத்தானே
 மனைவியை துடிப்புடனும்
 மகிழ்வுடனும் செயற்பட
 வைக்கிறது! ஆனால் அவ
 ஞக்கென தற்போது எது
 இருக்கிறது? தங்களுடைய
 வசதிகள்படி தம்பி, தங்கை
 சென்றுவிட்ட பிறகு யாருக்
 குமே காத்திருக்க வேண்
 டிப் தேவை இராது.
 செய்வனவற்றிற்கு ஒரு
 பாராட்டு கிடையாது,
 அன்பான உபசரணை இராது
 அவள்படும் தனிமை
 வேதனை அவளுக்கல்லவா
 புரியும். வாழ்க்கையில்

பெரும் பாலாஞ்சேரச் சந்
 தித்தாலும் அதில் ஒரு
 சிலர்தான் எப்படியோ இத
 யத்தில் இடம்பிடித்து விடு
 கிறார்கள். இது உளவியல்
 தத்துவப்படி ஒத்த மனப்
 போக்கும் சிந்தனையும்
 உடையவராயிருப்பதால்
 நிகழ்கிறதோ? இல்லை.
 ஆன்மீத் தத்துவப்படி
 முற்பிறப்புத் தொடர்போ?
 எதுவோ கல்லூரியில் தன்
 ஞேடு கற்பிக்கும் சீலனு
 டன் பழக ஆரம்பித்துவிட்டாள். தங்கைமாருக்கு
 வாழ்வமைத்து கொடுத்து
 கொடுத்துவிட்டு தனியே
 அதுவும் முன்வீட்டில் வாழ்
 வதால் பழகும் சந்தர்ப்பம்
 ஏற்பட்டது. உடல் கலப்
 பால் வரும் உறவுகளைவிட
 ரத்த பாசத்தால் உருவா
 கும் உறவுகளைவிட உள்
 ளத்தின் தொடர்பால்
 அமைந்து விட்ட இந்த
 உறவுக்கு புனிதமும் மகிழ்வும்
 மையும் அதிகமானாலும்
 சீலன் ஆண்மகனுக அமைந்து
 விட்டது தான் பிழையா?

சென்ற ஞாயிறு சீலன்
 வந்திருந்தபோது
 ‘இந்தாங்கோ பாலேஸ்வரி
 யின் ‘பூஜைக்கு வந்த மலர்’
 பழைய நாவல்தான். படித்

தீர்களா? எனக்கு என்றால்
 இலங்கைக் கதை இது
 என்ற பெருமையுடன் பல
 தடவை வாசிக்க வேண்டும்
 என்ற உணர்வைதான் இது
 தருகிறது. தங்கைக்காக
 தன்னையே ஒறுத்த ஒரு
 உத்தம சகோதரி — அது
 போக — இப்ப வருகிற
 கதைகளில் பாதிக்கு மேலே
 வெறும் அர்த்தமற்ற,
 'செக்ஸ்' உணர்வுக்கு முக்
 கியத்துவமளிக்கும் கதைகள்
 தான் கூட வானைலியை
 திறந்தாலும் அதேமாதிரி—
 திருமணத்தின் புனிதமோ
 இல்லை. சமுதாய வளத்
 திற்கான ஆக்கமோ வளர்க்
 க ப்படாவிட்டாலும்
 கெடுக்கப்படுகின்றதே! வீட்டு
 டிலிருந்தும் சுயமாக சிறு
 திக்க முடியாது — அடுத்த
 வீட்டிலுள்ளவைனப் பற்றி
 விமர்சனம், அபிப்பிராயம்
 அதுதான் அவர்கள்வேலை—
 அவனவன் விருப்பப்படி
 மற்றவர்களுக்கு இடைஞ்
 சல் இல்லாமல் வாழும்
 போது அவர்களைப்பற்றிக்
 கதைக்க எமக்கு என்ன
 உரிமை இருக்கிறது! எமது
 விளக்கங்கள் மாறுபடலாம்
 இல்லையா! சரி நாமே
 அடுத்தவைனப் பற்றி கதைக்
 கிறோம் . . இல்லையா . .
 என்றபோது . . “இல்லை

சீலன், இதற்கும் அதற்கும்
 வேறுபாடு உண்டு. நாம்
 அவர்களில் சூற்றம், குறை
 காணலை நோக்கமாக
 கொண்டு, கீழ்த்தரமாக
 கணித்துக் கதைக்கவில்லை—
 நம் ஆற்றுமையை, நம்
 மனதிற்கு சாந்தி தேடும்
 நோக்குடன் கதைக்கிறோம்.
 ஏன், தம்மைப்பற்றிக்கூட
 கதை அடிபடுவதாக அறிந்
 தேனே” என்றாள்.

“அது அவர்களின் அறியாமை — அது சரி பரா
 நான் உங்களை ஒன்று
 கேட்க வேண்டும் தவறாக
 நினைக்கமாட்டார்கள்தானே!
 நீங்கள் ஏன் திருமணம்
 செய்யாமல் இருக்கிறீர்கள்?
 35 வயது அப்படி ஒரு
 பெரிய வயதா, கடைசி
 காலத்தில்தான் உண்மை
 யில் துணைக்காக திருமணம்
 கேவை” என்று சீலன்
 சொன்னபோது, உறுதியாக
 அவள் ஆனால் சிரித்தபடி
 “ஏன் பிறக்கிற பிள்ளை
 களுக்கு துரோகம் செய்யவா . . ? அதைவிட —
 எனது வயதைவிட நான்
 கடந்து வந்தபாதைதான்
 முக்கியமானது. என் செத்
 துப்போன உணர்ச்சிகளுக்கு
 உயிருட்ட முடியாது சீலன்
 ஒரு காலத்தில் என்னக்

கூட ஒருவர் காதலித்தார். நான் கூட முதலில் காத வித்தேன்தான் ஆனால் மன தால்தான் - அதை வெளிக் கொணர முதலே, என்னை யோசித்ததும், என் நிலையை என் கடமைகளை உணர்ந் ததும் முற்றும் துறந்த பராவாகி விட்டேன். என் உணர்ச்சிகளை அடக்கியா ஸப்பழகி விட்டேன். இனி என் வாழ்வில் சலனமில்லை ஆனால் நீங்கள் ஒரு ஆண் தானே! உங்கள் வயதுக் கோ, உணர்ச்சிகளுக்கோ கட்டுப்பாடு இல்லையென் பது மட்டுமல்ல இறுதி காலத்தில் ஒரு பெண்ணை விட ஆனுக்குத்தான் துணை அவசியம். . . . என்று கூறியதையே இப்ப வும் முழுதாக நினைத்துக் கொண்டாள். அதை அவர்களால் அத்துடன் சுலபமாக நிறுத்திவிட்டு உலக விடயங்களை பேச முடிந் ததுகூட உறுதிக்கும் தூய மைக்கும் அடியாளமாகவே அவள் நினைத்தாள் இதை, இந்த விசாலமான இதயங்களின் பழக்கத்தை சமூகம் ஏசினால் பரவாயில்லை - ஆனால் கூட பிறந்த அவள் வளர்த்த செல்வங்கள் எவ்வளவு கேவலமாக அவளை கேட்டுவிட்டன.

நினைக்க நினைக்க மண் டையே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. அழுது அழுது கண்களெல்லாம் வீங்கிப் போய் எரிச்சலைக் கொடுத்தன. அவளால் அவருடன் கதைக்காமல் இருப்பது அப்படி யொன் றும் பெரிய கஷ்டமான காரியமில்லைத்தான். மன தில் இருந்த ஒரே ஒரு நிறைவும், இனிமையும் போய் வெறும் பாலைவன மாக போய்விடும் அவ்வள வுதான்! வேதனைப்பட பிறந்தவன் வேதனையுட னேயே மாண்டுவிடுவது தான் விதி என்றால் அவ ளால் என்ன செய்ய முடியும்? ஆனால் சீலனைச் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் கீழ்த்தரமாக அவள் கணிக கப்பட்டது, தங்கை வந்து இப்படி சொல்லக்கூடாத வார்த்தைகளால் அபிஷேகம் செய்து விட்டுப் போனது யாவுமே நினை வுக்கு வந்து மனதை உலுக்கியது! எதை மறக்க வேண்டுமென முயற்சிக்கின் ரேமோ அதுதானே நெடுக வந்து நினைவில் மோதும். அப்படி ஒரு சுய வெறுப்பு டன் அவளால் வாழ முடியுமா என்பதைவிட அவள்

என் யாருக்காக வாழ வேண்டும்? இப்படியான ஒரு அவமானத்தை, சுய கெளரவ இழப்பைவிட தற்கொலை செய்வது சுலப மான வழி என்று எங்கோ வாசித்த ஒருவசனம் நினைப் பூட்டியது. அந்த அறிஞர் சொன்னமாதிரி சுயநலப் பித்துக்கொண்டு ஊரையும் உறவையும் வெறுத்து அம்முடிவை தேடுவதால் அவருக்கென புதிய பயன் வருகிறதோ இல்லையோ ஆனால் ஊர் எத்தனை வித மாய் கதைகட்டி காவித் திரியும். அதைக் கேட்டு அவள் சகோதரர்கள்தானே தலை நிமிர்ந்து வாழ முடியாது.

பல வாருக பல முடிவுகளை நினைத்து நினைத்து களைத்துபோன்ற அவள். இருந்தாலும் அவருக்குள் ஓர் வீம்பு — நானும் வாழ வேண்டும், அவர்களும் வாழ வேண்டும் என்றால் இவர்களின் பொய்வடிவத்திற்கு நான் ஒரு உண்மை உருவம் கொடுத்தால் என்ன? நானும் ஒரு பெண்தானே! எனக்குமட்டும் உணர்ச்சிகள் இல்லையா? வாழவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இல்லையா? என் சகோதரர்

என உருகி நான் வாழ்ந்த தற்கு அவர்கள் என்ன பரிசு தந்தார்கள்? நான் ஒருத்தி இருப்பதே நினைவில்லாமல் எனக்கு மனம் ஒன்று இருக்கிறதே என்று உணராமல்தானே நடந்தார்கள்.

இனியும் நான் அவர்களுக்கு ஏன் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்? “நட்பு ஆனாலும் சரி, காதலானாலும்சரி இன்பத்தில் துணைநிற் பவர் களை விட துன்பத்தில் துணைநிற்பவர்களை ஆழ்கடல் முத்துக்களை இனம் கண்டு கொள்வது போல தேடிக் கொள்ளுங்கள்” என டாக்டர் மு. வரதராசன் சொன்னபடி— நானும் ஒரு துணை தேடிக் கொண்டால் என்ன? சொல்பவர்கள் எல்லாம் யாவும் சொல்லிவிட்டார்களே! விளக்கு இருக்கு மிடமெல்லாம் வெளிச்கம் பரவினாலும் அந்த விளக்கின் கீழே இருள் வீடுகட்டி வாழ கிறது இல்லையா? அதே மாதிரி மற்றவர்களின் வாழ்வினை ஒளியேற்றிய பரா இப்போ தன்னையும் ஒளிர்விக்க முடிவெடுத்து விட்டாள்.

(யாவும் கற்பனையே)

●—எஸ். டேவிட் —●

ஜிந்து வரு—ங்களுக்கு முன்பு —

ஓரு கோடை நாளில் . . .

நேர்முகப் பரீட்சை யொன்றுக்குப் போவதற்கான
அவசியத்தை முன்னிட்டு

நற்சான்றுப் பத்திரமொன்றை பெறும் நோக்கிள்
அந்தக் கிராமச் சபைத்தலைவரின் வீட்டுக்கு
பைசிக்கிளில் போவேன்.

மெயின் வீதியோடுமாகத்தான் அவரின் வீடு.

உக்கிரமாக வீசி அறையும் சோளகக் காற்று
அனல் காங்கைக் கூர்மைகளை குத்திட்டிகளாக
பாச்சி சுட்டெடரிக்கின்ற மத்தியான வெயில்
'சாப்பாட்டு நேரத்துக்குப் போனத்தான் அந்த
மனிசனை வீட்டில சந்திக்கலாம்' — இந்தத்
தீர்மானத்துடன்தான் நான் புறப்பட்டு . . .
'பெடலை' உன்னி உன்னி உழக்குகின்றேன்!
வீதி மனித சஞ்சாரமற்று ஓய்ந்து போய்க்
கிடந்தது —

கிராமச்சபைத்தலைவரின் வீடு —

வளவுக் 'கேற்' ஒன்று திறந்து கிடந்தது.

கேற்றுக்கு வெளியே மதில் ஓரமாக
ஓரு சுட்டிப் பசு அசை போட்ட வண்ணம்
அமைதியாகப் படுத்துக் கிடந்தது.

உள்ளிருந்து, வீட்டு நாய் காரசாரமான
வரவேற்பைத்தர பாய்ந்து ஒடி வந்தவேளை —

"ஆரது . . . ? என்ன வேணும் . . . ??" —

சியாமனின் மனைவி வீட்டுக் குதவைத்
திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

"சியாமன் இருக்கிறாரா"

"இல்லை . . . என்ன விஷயம் சொல்லுங்கோ" —
நான் வந்த விஷயத்தை முடித்து வைக்கும்

அக்கறையுடைய தொனியில் சியாமனின் மனைவி
திருவாய் மலர்ந்தாள்!

“நான் சியாமனிட்டத்தான் ஒரு ஆலுவலாய்
வந்த நான் . . . அவரிட்டத்தான் கதைக்க வேணும்
அவர் எங்க போயிருக்கிறார்” — நான் கேட்கிறேன்.

“அவர் பத்து மணி போல காரில டவுணுக்குப்
போனவர் . . . இனி வந்திடுவார் கொஞ்ச நேரம்
பொறுத்திருங்கோ” — சியாமனின் மனைவி சொல்லி
விட்டு உள்ளே போய் விட்டாள்.

மதில் ஓரமாக பைசிக்கிணை சாத்திவிட்டு
நான் வீட்டு முற்றத்தில் நின்ற சடைத்துக்
கொழுந்து வீசியிருந்த மாமர நிமில்
குந்துகிறேன். வெயிலில் வந்த கௌப்பு.
நிமிடங்கள் கரைகிண்றன . . .

“அம்மா! . . . அம்மா . . . !! “கேற்றுக்கு
வெளியே குரல் கேட்டது. குரல் கொடுத்தவர்
உள்ளே வந்தார். உடம்பு முழுவதும் வியர்வை
ஊற்றெடுத்து வழிய அரையில் ஒரு கச்சைக்
கட்டுடன் கறுத்து மெலிந்து கூள் விழுந்த
அந்த மனிதன் தளர்ந்த நடையில் . . .
வலக்கையில் சுற்றி மடிக்கப்பட்ட அழுகு
வேட்டியுடன் — நாற்பத்தைத்தந்து வயதிருக்கும்!

“அம்மா” —

அம்மா கதவைத் திறந்து வாசவில் நின்றவாறே

“என்னடா . . . ? . . . என்ன வேணும்?

அம்மா அதிகாரத் தொனியில் அவட்சியமாகக்
கேட்கிறோள்.

“அம்மா . . . தோட்டத்து புல்லுச் செறச்ச முடிஞ்சு
துங்க”

அந்த ‘கூலி’ மனிதன் ஈனக் குரலில் சொன்னான்.

“முடிஞ்சால் அதுக்கு நானென்ன செய்ய? . . .

வேலை முடிஞ்சால் வீட்டுக்குப் போவன்”

அம்மா வலு‘சிம்பிளாக’ சொல்லுகிறோள்.

“என்னங்கம்மா . . . அப்பிடிச் சொல்லிறீங்க. . .

செஞ்ச வேலைக்கு கூலி வாங்கத் தானுங்க
நான் வந்திருக்கிறேனுங்க” தொண்டயால்

கரைந்து வெளியேறுகின்ற வார்த்தைகள்!
 “இவ்வளவு நானும் கூலியென்ன என்னட்டையா
 வாங்கினே? . . . ? வெணுமெண்டா ‘ஐயா’வரட்டும்”
 “என்னங்கம்மா . . . ஐயா வருமட்டும் என்னால்
 காத்திருக்க முடியாதுங்க . . . அப்பிடியென்ன
 பத்து ரூபாக் காசு ஒங்கட்ட இல்லீங்களம்மா . . .
 வீட்டில கொழுந்த குட்டிகள் பசியில கெடக்கப்
 போகுதுங்கம்மா . . . அம்மா . . . ” பரிதாபமான
 கோரிக்கை — அதுவும் செய்த வேலைக்கு கூலிதான்.
 “உங்களுக்கு ஒருதரம் சொன்னே காதில
 ஏரூதாடா . . . கொஞ்ச நேரம் இரண் - ஐயா
 வந்திடுவார் . . . அதுக்கிடயில குடல் என்ன
 அறுந்து கருகியா போயிடும்” — அம்மா
 இலகுவாகச் சொல்கிறார்கள்.
 “ஒங்களுக்கு என்னம்மா தெரியும் எங்கட
 வயித்துக் கொதியப்பத்தி . . . வயித்துக்க
 நெருப்புத் தணல் கெடந்து எரியிற மாதிரி
 இருக்குதுங்க . . . அம்மா . . . ஐயா எங்கம்மா
 பொயிட்டாரு . . . ? இப்ப வந்திடுவாரம்மா?”
 ஆற்றுமையின் எல்லை முதிர்வில் அவன் கடைசித்
 தடவையாகக் கேட்டான்.
 “உனக்கு விடுப்புச் சொல்லின்டு நிக்க
 எனக்கு ஏலாது . . . படுக்கப் போறன்”
 கதவு அறைந்து சாத்தப்பட்டது.
 அவன் — ! வெயிலில் மன்வெட்டியுடன் மஸ்லுக்
 கட்டி . . . போராட்டம் தடத்திவிட்டு - கூலி
 கேட்டு ‘அம்மா’விடம் மற்றொரு போராட்டத்தை
 நடத்தி தோல்வி கண்ட நிலையில் ஏமாற்றத்துடன்
 மாமர நிழலில் ஒதுங்கிநின்று ஒரு பலமான நெடுமூச்சினை
 உதிர்த்தான். அகத்தில் நெழிந்து புரஞம் மன வேதனை
 யின் பிம்பம் அந்த சோர்ந்த முகத்தில்
 வேர்பாய்ச்சி நிற்கிறது.
 நான் அந்த மணிதனின் — கூலிக்காரனின்
 உருவத்தை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கிறேன்.
 “வயிறு” என்ற ஒரு உள் அங்கம் உண்டா? ”
 என்ற சந்தேகம் பிறந்தது.

அந்த ஒட்டிய வயிறு?! . . . ஓ !!

‘மழைபெய்கின்ற வேளையில் இந்த மனிதனை

மல்லாத்திமழையில் படுக்க வைத்தால்

இந்த வயிற்றுப் பள்ளத்தில் மழைத்தன்னீர்

தேங்கி நிற்கும் . . .?’ அப்படி குழிவு பாய்ந்து

முள்ளந்தண்டுடன் உறவாடிக் கொண்டிருந்தது.

வரிச்சுத்தடிகளை வளைத்து வைத்து கட்டியது போன்று

எலும்புகள் புடைத்து துருத்தி நிற்கும் மார்புக்கூடு!

சிறகு முளைக்காத கிளிக்குஞ்சின் கழுத்து நீண்டு

இருப்பது போல . . . கழுத்துத் தொண்டை முடிச்சு!

வளைந்து கூனிய முதுகில் வரிசையாக முளிந்து

கொண்டிருக்கும் முள்ளந்தண்டு முடிச்சுக்கள்!

வளர்ந்து கலைந்துகிடக்கும் பறட்டைத் தலைமயிர்கள்!

வறுமையின் ரேகைகளின் வலைப்பின்னலால் போர்வை

யிட்ட வரண்ட முகத்தோற்றம் — தசைபிடியில்லாத

கரிக்கட்டை!

“ஆ! . . . ஆ!! . . . ஆவ்வ . . . !!! ‘அவன் பரிதாபமான ஒரு கொட்டாவியை வெளியேற்றினான்

வயிறு புடைக்க ‘திணித்து விட்டு’ நித்திரைக் கொட்டாவியிடுகின்ற ‘மனிதர்’கள் மலிந்து விட்ட இந்த சமுதாயத்தில்

இந்த மனிதன்? . . . இன்னும் எத்தனை எத்தனை?

கொட்டாலி எழுவது உடலின் ஒரு மையத்திலிருந்து.

ஆனால் . . . அதன் வடிவங்கள் உருவம் இல்லாத

அதன் ஒசை எழுப்பும் அர்த்தங்கள் . . . ?

‘தம்பி நீங்களும் ஐயாவைத்தான் காத்துக்கிட்டு

இருக்கிறீங்களா?’ — அந்த மனிதன் என்னிடம்

கேட்கிறான்.

‘ஓமோம் - ஒரு அலுவலாய் அவரிட்ட வந்தன்’¹

‘பாருங்க தம்பி வேலையை நெஞ்சுப் பிட்டு

கூலிக்குக் காத்துக் கேடக்க வேண்டி இருக்குதுங்க ஐயா இருந்தா காசு ஒடனாத்

தந்திவொருங்க - இந்த அம்மா மெத்த மோசமுங்க ,

எந்த மனிசர் வந்தாலும் நாயெண்டும்

வெனிக்க மாட்டாளுங்க . . . ஐயா ரொம்ப

நங்க மனிசனுங்க . . . ஆ! . . . ஆவ் . . . ஆவ்வ!?’

அவன் சொல்லிக் கொண்டே கொட்டாவி உதிர்த்தான்
‘இன்னும் எத்தனை

கொட்டாவிகள் வெளிவருவதற்காக ‘கிழு’வில்
காத்திருக்கின்றனவோ . . . !’

‘நிலம் வெளிக்கிறதுக்கு முந்தி பழந்தன்னி
குடிச்சுப்பிட்டு வந்து தொடங்கிய வேலையுங்க
இப்பத்தானுங்க முடிஞ்சுது . . . ஆ . . . ஆவ!!’

முன்றுவது கொட்டாவி —

அவன் வேட்டியை தலைக்குக் கீழே

போட்டு மர நிழலில் சரிந்து மல்லாந்து

படுத்தான் — கொட்டாவி தொடர்கின்றது

அதன் வேக இடைவெளி சிறுத்து சுருங்கி . . .

வினாடிகள் . . . நிமிடங்கள் . . . மணித்தியாலங்கள் . . .

நேரம் முன்றரை மணியிருக்கும்!

அவன் கண்ணயர்ந்து போனான்.

சியாமனின் குழந்தைகள் சூசினியோரமாக விளையாடிக்
கொண்டிருந்தனர். அம்மா இன்னும் உறங்குகிறான்

போலும்!

எனக்கு அங்கு சூந்திக்கொண்டிருக்க ஏரிச்சலாயிருந்தது
‘ஒருக்கா கடைத் தெருப்பக்கம் சுத்திப் போட்டு
வருவங்’ — கடைத் தெரு ஒருமைல் தூரத்தான்!

நான் ‘சுத்தி அடிச்சு’ திரும்பி வந்தபோது

எதிரே அந்த சூலிமனிதன் தள்ளாடி வந்தான்

“சியாமன் வந்திட்டாரா” — நான் அவனிடம்
கேட்கிறேன்

‘இன்னும் வரேல்லங்க தம்பி! . . . எவ்வளவு நேரமாத்
தான் காத்துக்கிட்டிருக்கிறது . . . பொறுமைக்கும்
ஒரு எல்லை இருக்குதுங்க . . . முதுகு முறிஞ்சி வேலை
சென்சுப்பிட்டு . . . சூனி வாங்கிறதுக்குப் பட்டினி

ம் . . . ம்’

வேதனையின் வெதும்பால் நெடுமூச்சு! அவன் நடந்தான்!

‘தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில்

ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம்’ — நவயுகக் கவிஞரின்

சமுதாய அவைத்தின் அடிமட்ட உரைகள் உரசவின்

பதார்த்த எல்லை!

‘இந்த எல்லைக்கு உள்ளே
 கூவிக்கு மாரடித்து — கூவிகள் தறிக்கப்பட்டு
 கூவிக்காக கால் கடுக்கக் காத்துக் கிடக்கும் கூண்
 விழுந்த மனித படையின் குளறல் கிதங்கள் . . .
 இந்தக் கிதங்களின் வியாபகம் விம்மி விம்மி வெடித்து
 கிதறும் - அது நாடு கடந்து - நாடுகள் இனைத்து
 சர்வ தேசிய மயமாக புடைத்தெழும்
 ஒரு நவயுகம் பூக்குகு. அந்த யுக நாட்களில்
 சமத்துவ ஆத்மாவின் ராகங்கள் ஒலிக்கும்!
 அப்படி ஒரு சமுதாயம் உதிக்காதா? — நான் ‘பெட்டீ’
 உழக்குகிறேன்!

குறுக்கெழுத்துப்போட்டி இல: 6

சரியான விடைகள்:

இடமிருந்து வலம்—

(1) சொந்தம் (9) துறவு (14) குருதி

மேலிருந்து கீழ்—

(1) சொத்து (6) சிறகு

கீழிருந்து மேல்—

(16) திரவம்

● ஒரு வருட “நான்”களை பெறும் அதிஷ்டசாலி:
 டேவிட் சகாயம், உடுகாகொட,
 பன்வில ரோட், தெல்தெனிய.

போட்டியில் பங்குகொண்ட அனைவருக்கும் பாராட்டுகள்.

சந்திப்புகள் — அருட்செல்வன் ரூபன் —

சந்திப்பு

இங்கே

உள்ளங்கள் சந்திக்கின்றன.

உறவுகள் சங்கமமாகின்றன.

உரிமைகள் வளர்கின்றன.

தொடர்புகள் உருவாகின்றன.

சந்திப்பு பல சமயங்களில் சுவையானது, சுகமானது.

புதிய உணர்வையும் உற்சாகத்தையும் தருவது.

உள்ளத்தின் உன்னத ராகங்களை மீட்ட வல்லது.

சந்திப்பு இன்னும் சில சமயங்களில் சுமையானது. சுகமற் றது. விரும்பாதது. வேண்டாதது. உள்ளத்தை உடைத்து உணர்வுகளைத் தகர்த்தெறிவது.

சந்திப்புகள் பலவகை அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனி ரகம்:

வீதியிலும் வீட்டிலும் சந்திப்பு. பயணத்திலும் பழக்கத்திலும் சந்திப்பு. பள்ளியிலும், பஸ் வண்டியிலும் சந்திப்பு. கடவையிலும் காதலிலும் சந்திப்பு. விரும்பியும் விரும்பாமலும் சந்திப்பு.

சந்திப்புகளில் இவை சிலவகை.

இன்னும் பல வகை

இவற்றில் சில தொடர்க்கதையாகின்றன.

சில சொந்தங்களாகின்றன.

சில தொலைந்து போகின்றன.

சந்திப்பவர்கள் பலர்

அவர்களில் சிலர்

அழகாகவும் கவர்ச்சியாகவும்

எடுப்பாகவும் ஆடம்பரமாகவும்

வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றுகின்றனர்.

இன்னும் சிரீ அழகின்றியும் ஆடம்பரமின்றியும்
அசிங்கமாகவும் அலங்கோலமாகவும்
வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றுகின்றனர்.

இவர்கள் எல்லோரையும் நாம் அறிந்து, புரிந்து, விரும்பி,
ஏற்றுக்கொண்டு அன்பு செய்வதில்லை.

இவர்களில் சிலரை அன்பு செய்கிறோம். சிலரை அன்பு
செய்ய முடிவதில்லை. சிலரைப்பற்றி அறிய முயற்சிக்கிறோம்
சிலரைப்பற்றி கவலையே படுவதில்லை. சிலரைப் புரிந்து
கொள்கிறோம். சிலரைப் புரிய முடிவதில்லை. சிலரை ஏற்
றுக்கொள்கிறோம். சிலரை ஏற்க முடிவதில்லை. இவற்றை
உண்மைகளாக எமது நாளாந்த வாழ்வில் அனுபவிக்கிறோம்.

ஆனால் நாம் சந்திக்கும் ஒவ்வொருவரும் கடவுளின் அன்
புக் கொடைகள் அவரின் அன்பின் பிரதிபலிப்புக்கள்.
அவரின் அன்பளிப்புகள்.

நாம் பல சமயங்களில் பரிசில்களையும், அன்பளிப்புகளையும்
பலரிடமிருந்தும் வாங்கியும் கொடுத்தும் இருக்கிறோம்.

சில அன்பளிப்புகள் வடிவாகவும் ஒழுங்காகவும் பல வர்ண
றிபன்களால் சோடிக்கப்பட்டு வெளிப்பார்வைக்கு மிக அழ
காக இருக்கும்.

சில சாதாரண பேப்பரால் சுற்றப்பட்டு ஆடம்பரமின்றி
சாதாரணமாக இருக்கும்.

சில வடிவாகச் சுற்றப்படாது, தவறுதலாக பாதி குலைந்
தும், அலங்கோலமாகவும் இருக்கும்.

ஆனால் வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றுவதைக் கொண்டு
உள்ளே இருப்பதை நாம் நிர்ணயிக்க முடியாது.

சில சமயங்களில் மிக அழகாகச் சுற்றப்பட்ட பார்சலில்
மிகவும் சாதாரணமான பரிசுதான் இருக்கலாம். அதே
சமயம் சாதாரணமாகச் சுற்றப்பட்ட பார்சலில் மிக விலை

உயர்ந்த பரிசு இருக்கலாம். எனவே வெளியே சுற்றப் பட்டிருப்பது பரிசு அன்று; உள்ளே இருப்பதுதான் பரிசு.

இதே போலத்தான் நாம் சந்திக்கும் போதும் மனிதர்களின் வெளித் தோற்றுத்தைக் கொண்டு அவர்களை நிர்ணயிக்க முடியாது. அவர்கள் வெளியே அழகில்லாமல் அலங்கோல மாக இருந்தாலும் உள்ளே 'மிக அழகாக' இருக்கலாம்.

எனவே, எமது சந்திப்பு வெறும் வெளிச்சந்திப்பாக இருக்காது. உண்மையாக உள்ளத்தின் ஆழத்தில் சந்திக்கும் சந்திப்பாக இருக்கட்டும். வெளியிலே அவர்களைச் சந்திக்கும் போலிச் சந்திப்பாக இருக்காது. உள்ளத்தின் ஆழத்தில் சென்று அவர்களின் ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள், ஏமாற்றங்கள், விருப்புக்கள், வெறுப்புக்கள், இன்பங்கள், துன்பங்கள், துயரங்கள் ஆகியவற்றில் சந்திக்கும் உண்மைச் சந்திப்பாகட்டும்.

With Best Compliments of:

Saraswathis

90, Colombo Street,
KANDY.

Phone: 2104

கேள்வி? பதில்!

கேள்: மனதில் வஞ்சக எண்ணமெதுவுமில்லாமல் எல்லோரு டனும் பழகும் ஒரு இளம் பெண்ணை சமுதாயம் தவருக எடைபோட விழைகின்றது. இது பெண்ணின் உள்ளத்தைப் பாதிப்பதினால் விரக்திநிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றார்கள். வாழ்வதா அல்லது சாவதா என்ற நிலையில் வாழ்கின்றார்கள். அவள் வாழ நீ கூறும் வழியாது?

எஸ். தேவி, புங்குடுதீவு

பதில்: ஓரளவு திறந்த மனப்பான்மையுள்ள, உளம் பக்குவமடைந்த ஒரு இளம் பெண்ணினால் மட்டுமே எல்லோருடனும் எத்தகைய சலனமுமில்லாமல் பழகமுடியும். இத்தகைய ஒரு பெண்ணை தவருக எடைபோடும் உள்ளங்களின் பக்குவமற்ற மனநிலையையே இது எடுத்துகாட்டுகின்றது. பிறரின் நடத்தைகளுக்கு தவருன அர்த்தம் கற்பிக்கும் உள்ளங்கள், இத்தகைய பெண்ணைப்போன்று தங்களால் சமுதாயத்தில் எல்லோருடனும் பழகமுடியாது என்பதினால் ஏற்படும் தாழ்வுணர்ச்சியும் இத்தகைய தவருன கண்ணேட்டத்திற்கு வழிவகுக்கின்றது. எல்லோருடனும் சுழகமான உறவுகளை ஏற்படுத்தி வாழ முனையும் ஒரு இளம் பெண் தன்னைச் சுற்றி வாழ்வோர் எல்லோரும் தன்னைப்புரிந்து வாழ்வோர்கள் என எதிர்பார்க்கமுடியாது. சமுதாயம் தவருக எடைபோடுகின்றது என்று நினைத்து மனம் தளர்ந்து வாழ்வைச் சுமையாக்கிக் கொள்ளக்கூடாது. மனத்துணிவும், உளச்சமநிலையும், வெற்றியையும் தோல்வியையும் சமமாக எடைபோடும் மனப்பக்குவமும் இத்தகைய பிரச்சினைகளுக்கு ஈடுகொடுக்க துணை செய்கின்றன. எம்மைச் சுற்றி வாழ்வோர் எல்லோரும் நம்மைப் போன்று வாழவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவருனதாகும். எனவே, வாழ்வின் நிஜங்களை சந்தித்து வாழப் பயப்படக்கூடாது. எமது உறவுகள் தூய்மையானதாகவிருந்தால், சமுதாயத்தின் தவருன நோக்குகள் நமது மனநிலையைபாதிக்க முடியாது. பிறரைப் புரிந்து வாழ்வதன்மூலமும், எமது வரையறைகளை நாம் அறிந்து கொள்வதன் மூலமும் வாழ்க்கை இரகசியங்களை ஓரளவு அறிந்துகொள்ளமுடியும்.

மனித

பருவ

காலங்கள்

(An extract from the talk given by Fr. Mark Perora S.j, psychotherapist, at the Peradeniya Campus)

தமிழக்கம்: மேவிள் கொன்ஸ்ரன்றென்.

ஓரு இலட்சம் மக்களைச் சந்தியுங்கள். ஓரு இலட்சத் திலும் உள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் தனித்துவமான வன். ஓருவனுடைய பிரச்சினைகள் வேறொருவனுக்கு இருப்பதில்லை ஒவ்வொருவனுடைய பிரச்சினைகளும் தனியானவை. எங்ஙனம் ஒவ்வொருவனுடைய பிரச்சினைகள் வேறு படுகின்றனவோ அவ்வாறே ஒவ்வொருவனுடைய திறமைகளும் வேறுபடுகின்றன. ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய பலத்தையும் பலவீனங்களையும் முழுமையாகப்புரிந்து கொண்டால் வாழ்வில் நிச்சயம் வெற்றிகாணலாம்.

மனி தனின் அடிமனத்தினை ஓரு மயானத்திற்கு

ஒப்பிடலாம். எம் தோல் விகளையும் ஏமாற்றங்களையும் பிறரிடம் பகிர்ந்து கொள்ளாது எம் அடிமனத்தில் புதைத்து விடுகின்றோம். சிறுவயதில் ஏற்பட்ட மறக்க முடியாத நினைவுகளும், சம்பவங்களும் அடிமனத்தில் பதிந்து விடுகின்றன. வெளியில் வெளி வராத இவ்வெண்ணங்களின் உந்தல்களினாற்றுன் எம்முடைய நடவடிக்கைகள் அமைகின்றன. அன்பு கொள்வோரை ஆட்கொள்ளும் உணர்வு (Possessiveness), சந்தேக உணர்வு, போன்ற உணர்ச்சிகளினதும், இருட்டினில் வெளிக்கிடப்பயப்படுவதும், உள்ளங்கைகளில் மட்டும் வியர்வை ஆரூகப்பெருகுவதும் போன்ற விசித்திர

குணங்களிற்கும் அடிப்படைக் காரணங்களாக அமைவது ஆழ் மனத்தின் அடியில் புதைந்து கிடக்கும் உணர்வுகளே. கதவிற்கு பூட்டைப் போட்டு விட்டு பலமுறை பூட்டினை இழுத்துப் பார்ப்பவர்களையும், இருட்டில் இறங்கப் பயப் படுகின்றவர்களையும் நாம் இளக்காரமாக பயந்தவர்களென்று ஒதுக்க முற்படு கின்றோமேயன்றி இந்தச் செய்கைக்கானகாரணங்களை ஆராய முற்படுவதில்லை. அதேவேளை இதனைச் செய்பவர்கள் தம்மை இக்குணங்களினின்று விடுவிக்காது, தம் மனதோடு போராடிய வண்ணம் பிரச்சனைகளைப் பெரிது பண்ணிக்கொண்டே போகிறார்கள். நாம் எங்ஙனம் எம்முடைய பல வீணங்களின் அடிப்படைக் காரணங்களை அறியலாம், என்பதனை விளக்குவதே இதன் நோக்கம்.

நாம் செல்லும் வாழ்க்கைப்பாதை ஓர் ஒரு வழிப் பாதை (one way traffic) நாம் கடந்து வந்த பாதையை மீண்டும் ஒரு முறை கடக்க முடியுமானால் எமது பிழைகளை விடாமல்

எமது வாழ்வை அமைத்து விடலாம். ஆனால் எமது பிரச்சனையே அங்குதானிருக்கிறது. இதனையே வேறு விதமாகச் சிந்தித்துப்பாருங்கள். பல பொத்தான்கள் உள்ள ஒரு சட்டையில் மூன்றாவது பொத்தானை நான் காவது துளையில் போட்டு விட்டால் என்ன நடக்கும்? கடைசி பொத்தானுக்குத் துளையிருக்காது. கடைசி பொத்தானைப் போடுவதற்கு துளையில் லையே என்று சட்டையை பிய்த்துக் கொள்வதை விடுத்து பொத்தான்களை மீண்டும் எடுத்து மூன்றாவது துளையிலிட்டு விட்டால் இறுதிப் பொத்தானுக்கும் துளை கிடைத்து விடுமல்லவா? இதேபோல் எமது பிரச்சினை எங்கு ஆரம்பித்தது என்று அறிந்து கொண்டு விட்டால் எமது பிரச்சனையும் தீர்ந்து விடுமல்லவா?

ஓவ்வொரு வயதையும் ஓவ்வொரு மைல் கற்களாக கொள்வோம். முதலாவதாக பிரச்சனைகள் ஏற்படும்வயது 13 - 15வரை, 2வது 19 - 23வரை, மறுபிரச்சனை ஏற்படுவது 40—45 வரையிலாகும். இறுதிப் பிரச்சனைக்கு

ரிய வயது 60 தொடக்கம்
65 வயது வரையாகும்.
இந்த மைல் கற்களினால்
ஏற்படும் பிரச்சினைகளை
தனி ததனியே ஆராய்
வோம்

13 தொடக்கம் 15 வய
திற்கிடைப்பட்ட காலத்தில்
ஆணையினும் பெண்ணையினும் பொதுவாக ஒரு மாற்றம் ஏற்படுகிறது. பாலியலில் ஏற்படும் மாற்றம் ஆணையும் பெண்ணையும் மனதளவில் பாதிக்கவே செய்கிறது. இந்த வயதில் பெண் பூப்பெய்துகிறார்கள். பெண்ணிற்கு இக்காலக்கட்டத்தில் ஏற்படும் இம்மாற்றம் மனதில் ஆணைவிட பெண்ணிற்கே மனதளவில் அதிக பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. ஆன், பெண்பேதம் ஏதுமில்லாது விளையாடிக் கொண்டிருந்த பெண்ணை திடீரன்று ஆண்களுடன் இனி விளையாடக் கூடாது, பேசக் கூடாது என்று, ஏன் எதுக் கென்று இல்லாத ஒரு கட்டுப்பாட்டை விதித்து விட்டால், கைதட்டி முடியுமுன் னர் பெண்ணின் மனநிலை மாறி விடும் என்று எதிர்ப்பார்க்கின்றனர். அதே வேளை அப்பெண்ணில் ஏற்

பட்டிருக்கும் மாற்றத்தை அழகாக, முறையாக அது ஏதோ புதுமையான ஒன்றல்ல, இயற்கையானது என்று விளக்குவது சாலவும் சிறந்தது. ஆனால் நாமே விதித்துக் கொண்டு நிற்கும் எம் கட்டுப்பாடுகள் எம் பெற்றோரை பிள்ளைகளுடன் பாலியல் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளைப் பற்றி கதைக்க முடியாத சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துகின்றன. இப்பிரச்சினையைப் பெற்றோரால் தம் பிள்ளைகளுக்கு விளக்க முடியாவிடில் யாராவது தெரிந்தவர்களைக் கொண்டு விளக்கலாம். இது மிகவும் அத்தியவசிய ஒன்றாகும். ஏனெனில் இந்த பாலியல் மாற்றங்கள் ஏற்படும் போது பெண்களின் உடலில் வெளிப்படையாக ஏற்படும் மாற்றங்களினால் கவரப்படும் ஆண்களின் சிறுவட்டம் ஒன்று தொடர ஆரம்பிக்கிறது. என்ன ஏதுவென்று தெரியாத எதுவுமே புரியாத அப்பெண் தன்னில் தானே வயிக்க ஆரம்பிக்க தன்னிரசிக்கவென்று சிலர் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் முன் உந்த தவறு விடுகிறோமென்ற நினைவேயில்லாமல் தன்

ணச் சுற்றும் வட்டத்தின்
 மனதினை ஊக்குவிக்கிறுன்.
 இதில் நாம் மிகவும் கவ
 னிக்க வேண்டிய ஒன்று,
 இந்த வயதில் பெண்க
 ஞக்கு ஆழமான காதல்
 உணர்வுகள் ஏற்படுவதற்கு
 வழியேயில்லை. அவர்களுக்கு
 ஏற்படுவது தன்னை ஒருவன்
 கவனிக்கிறுன் என்னும்
 பெருமை உணர்வே.
 ஆனால் ஆணின் மனதின்
 படி அது தீவிரக் காதல்
 உணர்வே அந்தப், பெண்
 இப்படிச் செய்ய வேண்டும்.
 அப்படி இருக்க வேண்டும்
 என்றெல்லாம் எதிர்பாக்
 கிறுன். சில வேளைகளில்
 ஓர் ஆண் எந்தப் பெண்
 தன்னைக் காதலிக்கிறுன்
 என்று நினைத்துக்கொண்டு
 இருக்கிறாலே அந்தப் பெண்
 அவனுடைக்கத்தே இருக்க
 மாட்டாள். கண்டபோது
 ஒருவேளை சிரித்திருக்கலாம்.
 அதிலிருந்து அவள் சம்மதம்
 கொடுத்து விட்டதாக
 நினைக்கிறுன். தான் நினைத்
 தது தவறு என்று அறியும்
 போது பெண் தன்னை
 ஏமாற்றிவிட்டாள் என்று
 உணர்கிறுன்.

இதனால் ஒரு வெறுப்
 புணர்வு தலை தூக்குகிறது.
 சில நாட்கள் கவலையில்

துவள்கிறுன். மனம் சம
 நிலைக்கு வரும்போது பழி
 வாங்கும் உணர் வே
 மேலோங்கி நிற்கிறது.

பெண்ணிற்குத் தீவிர
 மான காதலுணர்வு அனே
 கமாக 20—23 இற்குமிடை
 யிலேயே ஏற்படுகிறது. ஒரு
 வனுக்கு உண்மையாக
 அவன் அன்பிற்குப் பாத்
 திரமாக இருக்க வேண்டும்
 என்ற உணர்வு ஏற்
 படுகிறது. ஆனால் ஆரம்ப
 காலத்தில் ஏற்பட்ட
 தோல்வி உணர்வு ஆணை
 காதல் ஒரு பெரிய விஷய
 மல்ல என்ற நிலைக்குத் தன்
 ஞகிறது! இங்குதான் பிரச்
 சனை ஆரம்பமாகி றது.
 பெண்ணை ஒரு விளையாட்
 டுப் பொருளாக நினைக்
 கிறுன். தன் இச்சைக்குப்
 பெண் இசைய வேண்டும்
 என்று ஆண் எதிர் பார்க்
 கின்றுன். பெண் தே
 ஆணிடமிருந்து அன்பையும்
 ஆதரவையும் எதிர் பார்க்
 கிறுன் பெண் ஆணின்
 மீது சந்தர்ப்பவசமாக சாய
 நேரிட்டால் தனக்கு
 இனங்கி விட்டாள் என்று
 ஆண் உணர்வுகளுக்கு அடி
 மையாகிறுன். ஆனால்
 பெண் ஆணின் அன்பையும்
 ஆதரவையும் தேடுகிறான்

யன்றி வேறு எந்தச் செய்
கைகளையும் அல்ல.
ஆணின் செய்கை
பெண்ணைத் திகைக்க வைக்
கின்றது ஆனே அவள்
தானே ஆரம்பித் தான்,
தற்போது ஏன் தடுமாறு
கின்றான் என்று நினைக்கின்
ருன் பிரச்சனை ஆரம்பமா
கிறது. ஒருவரையொருவர்
புரிந்து கொள்ளாத நிலை
மையில் ஆரம்பிக்கும் பிரச்
சனைகள் தொடங்குகின்றன.
இந்த இருவரும் தாம் உண்
மையில் எதிர்ப் பார்ப்பது
என்ன என்று மனம்விட்டுக்
கதைத்தால் பிரச்சனையை
தீர்த்து விடலாம்.

அரைவாசிக்கு நீர் உள்ள
ஒரு கிண்ணத்தை இருவரிடம் காட்டிக் கேட்டால்
ஒருவன் கிண்ணம் அரை
வாசி நிரம்பி இருக்கிறது
என்பான். மற்றவன் கிண்ணத்தின் அரைவாசியில்
எதுவும் இல்லை என்பான்
முன்னையவன் சொன்னது
சாபின்னவன் சொன்னது
பிழையில்லை. முன்னவன்
இன்பத்தையே எதிர்ப்பார்க்கும் குணத்தை உடையவன்; பின்னவன் எதிலும் தவறினையே காணும் குணத்தை உடையவன். இதே பொறுளை வாழ்க்கையிலும்

ஆனே, பெண்ணே ஒருவர் மற்றவரிடத்தில் உள்ள நிறைவையே பார்க்கவேண்டும். அந்த நிறைவுகளிலிருந்தே வாழ்வின் அத்திவாரத்தை இடவேண்டும் அநேகமான திருமண வாழ்க்கைகள் சங்கீதத்தில் ஆரம்பமாகி, காவியமாக மாறி, முனு முனுப்புக்களில் தொடர்ந்து சச்சரவுகளில் முடிவடைவதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இவற்றுக்கு அடிப்படைக் காரணம் ஒருவர் மற்றவரில் உள்ள நிறைவைக் காணது குறைவையே காண்பதாகும். ஒவ்வொருவர் மனதிலும் தனக்கு வரும் துணை எப்படி இருக்க வேண்டு என்ற ஒரு நிழல் படம் இருக்கும். ஆனால் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் பொருத்தமென்றில்லை. எழுபது வீதம் பொருந்தி விட்டால் உங்கள் வாழ்க்கையில் துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் வெற்றி கண்டு விட்டார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். நாற்பது வீதமே பொருந்தி இருந்தால்கூட அந்த நிறைவுகளிலிருந்து வாழ்க்கையைக் கட்டி எழுப்பினால் நிட்சயம் வெற்றி காண

லாம்.

ஆனால், நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரை, பெண்ணி ற்கு சமுதாயத்தால் விதிக் கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் அதிகம். மாதத்தின் 29 நாட்களும் காலையில் கண வன் வேலைக்குச் செல்வ தற்கு ஆயத்தம் செய்ய உதவும் மனைவி ஒருநாள் சற்று பிந்து விட்டால் என்ன ரகளை! ஆனால் அதே நேரம் மற்ற 29 நாட்களும் அவள் நேரத்திற்கு எல்லா வற்றையும் செய்து கொடுத் ததிற்காக மனப்பூர்வமாக நன்றி எனும் மூன்றெழுத்து வார்த்தை பேசப் பட்டதா என்று பாருங்கள். ஒருநாள் உணவில் உப்புக் கூடி விட்ட தற்காக துள்ளுபவர்கள், மிகுதி நாட்களில் அவள் சுவையாகச் சமைத்ததை மறந்து விடுகிறார்களே! பாராட்டத் தயங்குகிறார்களே! அதே வேளையில் ஒரு பெண் எதிர் பார்ப்பது சில அன்பான, ஆதரவான வார்த்தைகளை மட்டுமே. இதனைச் செய்வதால் நீங்கள் எதையுமே இழக்கப் போவ தில்லை.

வாழ்க்கையில் பிரச்சனைக் குரிய மறுபகுதி 40 வயது தொடக்கம் 45 வயதினில் ஏற்படுவதாகும். இது பொதுவாக தாம்பத்திய வாழ்வில் திருப்தியின்மை காரணமாக ஆண், வேறு பெண்களை நாடும்போது ஏற்படுகின்றது. பெண் னிற்கு 45 தொடக்கம் 50 வயதினுள் தாம்பத்திய வாழ்வில் உள்ள நாட்டம் குறைந்து விடுகின்றது. ஆணிற்கு 50 தொடக்கம் 55 வயது விரையிலான வயதில் தான் நாட்டம் குறைகின்றது. ஆணுக்கும் பெண்ணிற்கும் வயது வித்தியாசம் சரியாக இருக்குமாயின் இப் பிரச்சனை ஏற்படாது.

வாழ்வின் இறுதியான பிரச்சனை ஏற்படுவது 60 வயதளவிலேயே இங்கு இவர்களுக்கு வாழ்வின் நிட்சயமற்ற தன்மை ஒரு திகிலைக்கொடுக்கின்றது. இயலாமையினால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையின்மையே இதற்குக் காரணம். இளையவர்கள் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையை யும் பிடிப்பையும் ஏற்படுத்துவதால் இப்பிரச்சனையைத் தீக்கலாம்.

வாழ்க்கையினைப் பற்றிய ஒருசில விஷயங்கள்

வாழ்க்கை ஒரு சவால் — சந்தியுங்கள்

வாழ்க்கை ஒரு போராட்டம்	— ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்
வாழ்க்கை ஒரு துயரம்	— வெற்றி கொள்ளுங்கள்
வாழ்க்கை ஓர் இன்பம்	— பலரறியச் செய்யுங்கள்
வாழ்க்கை ஒரு கடமை	— நிறைவேற்றுங்கள்
வாழ்க்கை ஒரு சுதாட்டம்	— கவனமாயிருங்கள்
வாழ்க்கை ஓர் அன்பியல் நாடகம்	— முகம் கொடுங்கள்
வாழ்க்கை ஒரு பாடல்	— பாடி விடுங்கள்
வாழ்க்கை ஒரு பேரின்பம்	— அனைத்துக்கொள்ளுங்கள்
வாழ்க்கை ஒரு கனவு	— உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்
வாழ்க்கை ஒரு பயணம்	— முடித்து விடுங்கள்
வாழ்க்கை ஒரு சத்தியம்	— நிறைவேற்றுங்கள்
வாழ்க்கை ஒரு கொடை	— போற்றி வளருங்கள்

“நான்” கட்டுரைப்போட்டி இல. 2

— தலைப்பு —

சமுக வளர்ச்சிக்கு இளைஞரின் உளவளர்ச்சி பரிசு: 15 ரூபா.

போட்டி விதிகள்:

- 1 போட்டியில் எவரும் பங்குபற்றலாம்.
- 2 கட்டுரை உளவியல் கருத்துக்களை உள்ளடக்கியதா கவும், 1000 சொற்களுக்கு குறையாமலும் 1200 சொற்களுக்கு மேற்படாமலும் இருத்தல் வேண்டும்.
- 3 முடிவுத் திகதி: 26-06-82
- 4 கட்டுரைகளை “நான்” முகவரிக்கு, “நான்” கட்டுரைப்போட்டி இல: 2 என தபாலுறையின் இடது பக்கத்தில் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

வாசகர் புங்கா

ஆழந்த கருத்து

'உறவு ஒரு தொடர்க்கதை' என்னும் கட்டுரையை ஆழந்த கருத்துள்ள சூற்றுக்கு ஞடன் எழுதிய செல்வி சாந்தா லட்சுமிக்கு என் பாராட்டுக்கள்.

ஜோன்யிள்ஸ் சாந்தா
உடுவில்

கழுவதுகள்

சமுகத்தின் ஊழலை சிறப் பாக எடுத்துக்காட்டும் எஸ். டேவிட்டுக்கு என் பாராட்டுக்கள். இதைப் படிக்கும் பலரும் பயன்டைவர் என் பது என் நம்பிக்கை.

க. பாஸ்கரன்
அல்லைப்பிட்டி

இதயவாசல்

"நான்" சஞ்சிகை பல வழிகளில் மக்களின் இதய வாசலுள் நுழைந்து விட்ட தெயும், அவர்களில் மன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வருவதையும் அநுபவத்து ஊடாகக் காண்கிறேன்.

யு. செபராஜேஸ்வரி
புங்குடுதீவு-10

தீர்மானம்

சிலரின் வாழ்வில் குறுக்கி டும் நிதழ்ச்சிசளால் திடீர் தீர்மானம் எடுப்பது எவ்வளவு ஆபத்தானது என் பதை 'சிறையாத ஒவியங்கள்' விளக்கிக்காட்டின் விலைக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

ஐ. சோமஸ்கந்தர்
பம்பலப்பிட்டி

வாசகர் கவனத்திற்கு

வளர்ச்சி! வளர்ச்சி!! வளர்ச்சி!!!

அளவில், தரத்தில், விலையில்
தனிப்பிரதியின் விலை: ரூபா 2.00

With Best Compliments of:

SRI HARAN HARDWARE

Dealers in:

General Hardware, Paints & Rice Huller Spares

**182, Srimath Bennet Soysa Vidiya,
(Colombo Street)
KANDY.**

Phone: 3750

Grams: 'SRI HARAN'

With
Best
Compliments
from:

MONI & CO.,
71, Castle Hill Street,
KANDY.

T'phone: 2530

With Best
Compliments
from:

BRAVI PRESS

PRINTERS
PUBLISHERS
&
BOOK BINDERS
274, D. S. Senanayake Vidiya,
KANDY.

Phone: 2720

Printed by: Bravi Press, 274, D. S. Senanayake Vidiya, Kandy.